NN 97/2017 (29.9.2017.), Rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-1055/2017. od 11. srpnja 2017.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2264

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Miroslav Šeparović, predsjednik te suci Andrej Abramović, Ingrid Antičević Marinović, Mato Arlović, Snježana Bagić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Josip Leko, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić i Antun Palarić, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Antun Džinić iz Županje, kojeg zastupa Dražen Štivić, odvjetnik u Županji, na sjednici održanoj 11. srpnja 2017. donio je

RJEŠENJE

I. Ustavna tužba se odbacuje.

II. Ovo rješenje objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Podnositelj je podnio ustavnu tužbu protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Kž-41/17-3 od 31. siječnja 2017., kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba protiv rješenja Županijskog suda u Vukovaru, broj: Kv-I-43/16 od 19. prosinca 2016.

Tim je rješenjem, na temelju članka 16. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem (»Narodne novine« broj 145/10.; u daljnjem tekstu: ZoPOIK), ukinuta privremena mjera osiguranja oduzimanja imovinske koristi protiv podnositelja kao optuženika, zabranom otuđenja i opterećenja nekretnina opisanih u izreci tog rješenja. Ujedno je naloženo Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Vukovaru, Stalnoj službi u Županji da odmah izvrši brisanje te zabrane u zemljišnim knjigama.

2. U ustavnoj tužbi podnositelj tvrdi da su mu navedenim rješenjima povrijeđena ustavna prava zajamčena člancima 29. stavkom 1., u vezi s člankom 14. stavkom 2. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.) te pravo na djelotvoran pravni lijek iz članka 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst i 8/99. – ispravak, 14/02. i 1/06.; u daljnjem tekstu: Konvencija), u vezi s člankom 46. stavkom 1. Konvencije te člancima 115. stavkom 3. i 134. Ustava.

3. Za potrebe ovog postupka pribavljeni su svi spisi koji se odnose na određivanje i ukidanje navedene privremene mjere od Županijskog suda u Vukovaru.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

4. Dana 11. kolovoza 2000. Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru zatražilo je od istražnog suca Županijskog suda u Vukovaru da otvori istragu u odnosu na podnositelja kao direktora društva M., pod sumnjom da je počinio nekoliko kaznenih djela gospodarskog kriminaliteta. Također je zatražilo da se odrede privremene mjere osiguranja na nekretninama podnositelja, kako bi se osiguralo učinkovito izvršenje moguće odluke o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom u iznosu od 3.573.747,24 kn.

4.1. Nakon završetka istrage, 10. svibnja 2002. pred Županijskim sudom u Vukovaru podignuta je optužnica protiv podnositelja i još tri osobe radi počinjenja nekoliko kaznenih djela gospodarskog kriminaliteta koji se osobito odnose na nezakonito prisvajanje dionica trgovačkog društva, te zlouporabu imovine i objekata trgovačkog društva M. Ukupna vrijednost protupravne imovinske koristi koju je podnositelj navodno pribavio prilikom počinjenja tih kaznenih djela utvrđena je na oko 1.060.000,00 EUR.

Na temelju izmijenjene optužnice 8. travnja 2008. Županijski sud u Vukovaru proglasio je podnositelja krivim za počinjenje kaznenog djela nezakonitog prisvajanja dionica trgovačkog društva i oslobodio ga svih ostalih optužbi. Podnositelj je osuđen na tri godine i šest mjeseci zatvora i oduzimanje protupravne imovinske koristi u iznosu od

6.169.977,35 kn koju je navodno pribavio počinjenjem kaznenog djela za koje je proglašen krivim. Nakon žalbe podnositelja i Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru protiv navedene presude, 18. listopada 2011. Vrhovni sud Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) ukinuo je prvostupanjsku presudu i naložio ponavljanje postupka.

4.2. U ponovljenom postupku, te nakon što je stupio na snagu Zakon o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem, Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru predložilo je 27. lipnja 2012. Županijskom sudu u Vukovaru da odredi privremenu mjeru osiguranja na nekretninama podnositelja (deset zemljišnih čestica, dvije kuće i poslovna zgrada) kako bi se osiguralo učinkovito izvršenje odluke o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom u iznosu od oko 1.060.000,00 EUR.

Sudac pojedinac Županijskog suda u Vukovaru odredio je 27. lipnja 2012. privremenu mjeru osiguranja na nekretninama podnositelja da bi se osiguralo učinkovito izvršenje moguće odluke o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom u iznosu od oko 1.060.000,00 EUR. Na temelju tog rješenja privremena mjera osiguranja zabrane otuđenja i opterećenja nekretnina podnositelja zabilježena je u zemljišnim knjigama. Podnositelj je podnio žalbu Vrhovnom sudu protiv tog rješenja, koje je Vrhovni sud 5. rujna 2012. ukinuo i vratio predmet na ponovno odlučivanje zato što donošenje odluke o određivanju privremene mjere osiguranja nekretnina nije bilo u nadležnosti suca pojedinca, već izvanraspravnog vijeća.

4.3. Podnositelj je 17. listopada 2012. zatražio od Županijskog suda u Vukovaru da se ukinuta odluka o određivanju privremene mjere osiguranja izbriše iz zemljišnih knjiga. Izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Vukovaru razmotrilo je 30. listopada 2012. prijedlog Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru za određivanje privremene mjere osiguranja na nekretninama podnositelja. Istoga dana prihvatilo je prijedlog u cijelosti i odredilo privremenu mjeru osiguranja na nekretninama podnositelja.

5. Podnositelj je 12. studenoga 2012. podnio žalbu Vrhovnom sudu protiv navedenog rješenja tvrdeći da je vrijednost blokirane imovine, prema njegovoj privremenoj procjeni, veća od 20.000.000,00 kn, što znatno premašuje iznos protupravne imovinske koristi koju je navodno pribavio počinjenjem kaznenih djela koja su bila predmet postupka. Ujedno je naglasio kako je bilo razumno očekivati da Županijski sud u Vukovaru izvrši barem opću procjenu vrijednosti blokirane imovine i protupravne imovinske koristi koja je navodno pribavljena počinjenjem predmetnih kaznenih dijela. Podnositelj je stoga tvrdio da je Županijski sud u Vukovaru, time što je propustio izvršiti takvu procjenu, nametnuo prekomjeran individualan teret njegovim vlasničkim pravima.

6. Vrhovni sud je rješenjem broj: Kž-805/12-3 od 27. prosinca 2012. odbio podnositeljevu žalbu. Ustavna tužba protiv tog rješenja odbačena je rješenjem Ustavnog suda broj: U-III-864/2013 od 25. travnja 2013., uz utvrđenje da se ne radi o pojedinačnom aktu iz članka 62. stavka 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon).

6.2. Dana 20. veljače 2013. podnositelj je zatražio od Županijskog suda u Vukovaru da ukine ili preispita odluku kojom se određuje privremena mjera osiguranja. Tvrdio je kako postoje manje restriktivne mjere osiguravanja izvršenja moguće odluke o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom te kako nije bilo potvrđeno da je blokirana imovina bila pribavljena kriminalnom aktivnošću. Ujedno je podnio požurnicu Županijskom sudu u Vukovaru tražeći da izvrši procjenu blokirane imovine kako bi se ograničio opseg privremene mjere osiguranja na vrijednost navodno pribavljene protupravne imovinske koristi.

6.3. Izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Vukovaru je 9. srpnja 2013. odbilo prijedlog podnositelja kojim je tražio ukidanje ili preispitivanje odluke kojom se određuje privremena mjera osiguranja. Podnositelj je 12. srpnja 2013. osporio tu odluku podnošenjem žalbe Vrhovnom sudu. Žalio se da ukupan iznos protupravne imovinske koristi za koju je određena privremena mjera osiguranja ne odgovara iznosu od 1.060.000,00 EUR, a predao je i detaljnu procjenu vrijednosti za svaku nekretninu blokirane imovine (u iznosu od oko 9.887.084,00 EUR). Podnositelj je stoga istaknuo kako je postojala izrazita nerazmjernost između navodne protupravne imovinske koristi ostvarene počinjenjem kaznenih djela navedenih u optužnici i vrijednosti blokirane imovine, a što mu je nametnulo prekomjeran individualni teret. Vrhovni sud je 17. listopada 2013. odbio žalbu podnositelja. Podnositelj je protiv tog rješenja podnio ustavnu tužbu koja je odbačena rješenjem broj: U-III-5739/2013 od 7. veljače 2014., jer je utvrđeno da ni to rješenje nije akt iz članka 62. stavka 1. Ustavnog zakona.

7. Županijski sud u Vukovaru je 11. srpnja 2014. presudom broj: K-41/11 proglasio podnositelja krivim za kazneno djelo iz članka 246. stavka 1. Kaznenog zakona (»Narodne novine« broj 125/11. i 144/12.) zlouporabe imovine i objekata trgovačkog društva M. kojom je navodno pribavio protupravnu imovinsku korist u iznosu od 1.800.857,74 kn (oko 240.000,00 EUR). Podnositelj je osuđen na dvije godine zatvora i oduzimanje imovinske koristi ostvarene počinjenjem kaznenog djela u iznosu od 1.800.857,74 kn. Vrhovni sud je potvrdio tu presudu presudom broj: Kž-680/14-6 od 16. ožujka 2016.

8. Nakon što je prvostupanjska presuda od 11. srpnja 2014. postala pravomoćna 16. ožujka 2016., predsjednik raspravnog vijeća podnio je 19. prosinca 2016. prijedlog izvanraspravnom vijeću Županijskog suda u Vukovaru da se privremena mjera ukine na temelju članka 16. ZoPOIK-a. Izvanraspravno vijeće je tom prijedlogu udovoljilo rješenjem broj:

Kv-I-43/16-7 od 19. prosinca 2016., u kojem je, između ostaloga, navedeno:

»Uvidom u predmetni spis K-41/11, vijeće ovoga suda je utvrdilo da je presudom Županijskog suda u Vukovaru K-41/11 od 11. srpnja 2014. s rješenjem o ispravci od 20. listopada 2014., a koja presuda je potvrđena presudom VSRH I-Kž-680/14 od 16. ožujka 2016., kojom je osuđeni Antun Džinić, osuđen na kaznu od 2 godine, u koju kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru u vremenskom razdoblju od 31. kolovoza 2000. pa do 13. rujna 2000. godine, te je temeljem čl. 77. st. 1. KZ/11 u svezi s čl. 4. st. 1. i čl. 5. st. 1. alineja a), b), c) i st. 3. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem (»NN«, broj 145/10.) od osuđenika oduzeta imovinska korist u iznosu od 1.800.857,74 kune, zbog kaznenog djela protiv gospodarstva zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz čl. 246. st. 1. KZ/11., a kažnjivo po čl. 246. st. 2. KZ/11.

(...)

Kako je predmetnim pravomoćnim rješenjem pod točkom II. sukladno čl. 16. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem određeno da privremena mjera može trajati najduže 60 dana nakon što sud dostavi obavijest da je presuda u predmetnom kaznenom postupku postala pravomoćna, vijeće ovoga suda odlučilo je kao u izreci ovoga rješenja, imajući u vidu da je presuda Županijskog suda u Vukovaru K-41/11 od 11.7.2014. godine postala pravomoćna 16. ožujka 2016., tj. kada je potvrđena od strane VSRH presudom I-Kž-618/14 od 16. ožujka 2016.

Zbog svega naprijed navedenog nalaže se Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Vukovaru, Stalnoj službi u Županji da odmah izvrši brisanje zabilježbe otuđenja i opterećenja naznačenih nekretnina u zemljišnim knjigama.«

9. Žalbu podnositelja protiv tog rješenja odbio je Vrhovni sud osporenim rješenjem od 31. siječnja 2017., u kojem se u odnosu na žalbene navode, koji se ponavljaju i u ustavnoj tužbi, navodi:

»Takvim žalbenim navodima koji se isključivo odnose na zahtjev za obnovu postupka, osuđenik ne dovodi u sumnju pobijano rješenje koje je doneseno na temelju čl. 16. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem i kojim je privremena mjera radi osiguranja imovinske koristi izrečena Antunu Džiniću ukinuta, zbog proteka 60 dana od dostave obavijesti predlagatelju o pravomoćnosti presude kojom je Antun Džinić proglašen krivim i osuđen.

U odnosu na zahtjev osuđenika za obnovu kaznenog postupka potrebno je reći da se kazneni postupak može obnoviti ako je dovršen pravomoćnim rješenjem ili pravomoćnom presudom.

(...) međutim, osuđenik ne traži obnovu kaznenog postupka dovršenog tom presudom.

Zahtjev za obnovu je podnesen u odnosu na postupak osiguranja oduzimanja imovinske koristi vođenog na temelju Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem dakle, radi se o posebnom postupku koji se može voditi prije, tijekom i nakon okončanja kaznenog postupka.

U navedenom Zakonu nisu predviđeni izvanredni pravni lijekovi pa niti supsidijarnom primjenom Zakona o kaznenom postupku s obzirom da je u čl. 15. st. 2. ZPOIK-a propisano da se privremena mjera može ukinuti ili zamijenili drugom pod uvjetima propisanim u toj odredbi, a na prijedlog protivnika osiguranja.

Međutim, sada nakon donošenja pobijanog rješenja i takav prijedlog bi bio bespredmetan.

Osuđenik u žalbi navodi da mu je neodlučivanjem o obnovi postupka onemogućeno ostvarenje naknade štete koju je pretrpio nezakonitom privremenom mjerom pa iako je taj žalbeni prigovor u potpunosti promašen kada se ima u vidu priroda pobijanog rješenja, potrebno je osuđenika uputiti da je navedenom presudom Europskog suda za ljudska prava Džinić protiv Hrvatske odbačen zahtjev u odnosu na potraživanje materijalne štete, a dosuđen iznos od 2.000,00 EUR na ime nematerijalne štete.

S obzirom na sve navedeno, a kako ispitivanjem pobijanog rješenja na temelju čl. 494. st. 4. ZKP/08 nisu utvrđene povrede na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju čl. 494. st 3. toč. 2. ZKP/08 odlučeno je kao u izreci.«

9.1. U međuvremenu je Europski sud za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) donio presudu u predmetu Džinić protiv Hrvatske (zahtjev br. 38359/13, presuda od 26. travnja 2016.), kojom je utvrdio povredu prava vlasništva iz članka 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju, te podnositelju dosudio 2.000,00 EUR na ime neimovinske štete te 850,00 EUR na ime troškova postupka, te odbio zahtjev za naknadu imovinske štete. Mjerodavni dijelovi te presude ESLJP-a navedeni su u odluci broj: U-III-1816/2017 od 11. srpnja 2017. (točka 9. obrazloženja).

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

10. Podnositelj u ustavnoj tužbi ističe niz prigovora na postupanje sudova u odnosu na ukidanje privremene mjere na njegovoj imovini, te navodi sljedeće postupovne prigovore:

»Prvo – o zahtjevu za obnovu kaznenog postupka i navodnom prijedlogu raspravnog suca za ukidanje privremene mjere (predmeti Kv I-43/16 /str. 1-2/ i Kv I-38/16 /str. 145-147/) procesno gledano moralo se odlučivati u istom postupku, a ne u dva odvojena postupka.

Drugo – treba uzeti u obzir da je podnositelj podnio zahtjev za obnovu kaznenog postupka (Kv I-38/16 /vidi str. 139-142/) upravo zbog same odluke o privremenoj mjeri, jer je upravo u odnosu na privremenu mjeru odlukom ESLJP utvrđena povreda članka 1. Protokola 1 (vidi str. 114-138).

Treće – rješenjem Županijskog suda u Vukovaru, broj Kv I-43/16-7 od 19. prosinca 2016. odlučeno je da se ukida privremena mjera temeljem članka 16. ZPOIK-a (vidi str. 3), a rješenjem Županijskog suda u Vukovaru, broj Kv I-38/16-7 od 20. prosinca 2016. odbijen je zahtjev za obnovu kaznenog postupka, upravo zbog toga jer je privremena mjera ukinuta (vidi str. 146-147).

Četvrto – ne postoji niti pravo, niti nadležnost predsjednika raspravnog vijeća za podnošenje prijedloga za ukidanje privremene mjere.

Dispozicija pravima (podnošenje prijedloga za određivanje privremene mjere ili prijedloga za ukidanje privremene mjere) pripada isključivo predlagatelju osiguranja i protivniku osiguranja, obzirom da niti prema odredbama ZPOIK-a, niti ZKP-a to pravo nikada ne pripada sudu čak niti po službenoj dužnosti.

Peto – sud može samo obustaviti postupak i ukinuti provedene radnje, a ne ukinuti privremenu mjeru (analogno 353. OZ) ali i to samo na prijedlog ovlaštene osobe, i ne po službenoj dužnosti (isto ŽS Koprivnica, Gž-216/02).

Ovo razlikovanje je bitno zbog pravnih posljedica takvih odluka osobito u odnosu na pravo protivnika osiguranja na naknadu štete koja mu je nanesena privremenom mjerom za koju je utvrđeno da je bila neosnovana ili koju predlagatelj osiguranja nije opravdao.

Naime, kao u konkretnom slučaju, sud je privremenu mjeru ukinuo zbog isteka roka iz članka 16. ZPOIK-a. Neovisno o procesnoj povredi suda (ne ukidanje nego obustava), te neovisno što nije postojao prijedlog ovlaštene osobe, takvom odlukom sud je zapravo onemogućio izvršenje presude ESLJP, a time i pravo podnositelja da u obnovljenom postupku dokaže da je privremena mjera od samoga početka bila nezakonita, što bi imalo za posljedicu i odgovornost države zbog činjenice da je privremena mjera zbog svoje nerazmjernosti onemogućila podnositelju ostvarenje vlasničkih prava, prava punopravnog raspolaganja nekretninama (nemogućnosti otuđenja i opterećenja nekretnina).

Šesto – povrijeđena je hijerarhija odlučivanja u postupku, jer je morala prvo biti donesena odluka o zahtjevu za obnovu postupka, a tek nakon toga sud je mogao odlučivati o obustavi postupka po privremenoj mjeri.«

10.1. Zbog tih pogrešaka u postupku podnositelj smatra da je privremena mjera pogrešno ukinuta, jer nije bilo prijedloga ovlaštenog predlagatelja (Republike Hrvatske u čiju je korist i određena privremena mjera), a što je dovelo do njegove nemogućnosti da u nastavku postupka dokazuje da je privremena mjera od početka bila nezakonita zbog njezine nerazmjernosti te da ostvari pravo na naknadu imovinske štete koja mu je zbog toga nastala. Dodatno ističe:

»38. Osobito grubu primjenu materijalnog prava podnositelj nalazi u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda u rješenju broj Kž 41/17-3 od 31. siječnja 2017. kojim utvrđuje 'u navedenom Zakonu nisu predviđeni izvanredni pravni lijekovi pa niti supsidijarnom primjenom Zakona o kaznenom postupku s obzirom da je u čl. 15. st. 2. ZPOIK-a propisano ...'

39. Ovo pravno shvaćanje Vrhovnog suda mora biti uzeto u obzir, jer se njime unaprijed (prije službenog donošenja odluke) i faktično presuđuje i o podnositeljevu zahtjevu za obnovu kaznenog postupka koji je odbijen rješenjem Županijskog suda u Vukovaru, broj Kv I-38/16-7 od 20. prosinca 2016. utvrđujući da ne postoji izvanredno pravno sredstvo.

40. Podnositelj primjećuje da već sama činjenica da je ESLJP u predmetu podnositelja prihvatio odlučivati o zahtjevu podnositelja i donio konačnu presudu u kojoj je predmet odlučivanja i razmatranja bio upravo postupak donošenja i određivanja privremene mjere kao akcesorni postupak u okviru kaznenog postupka u dovoljnoj mjeri dokazuje da pravno shvaćanje Vrhovnog suda o nepostojanju pravnog lijeka u takvim slučajevima nije sukladno standardima Konvencije.

41. S druge strane, ovakvim shvaćanjem Vrhovnog suda onemogućava se izvršenje navedene odluke ESLJP.

42. Ustavnopravna osnova za izvršenje presuda Europskog suda u Republici Hrvatskoj sadržana je u članku 46. stavku 1. Konvencije u vezi s člancima 115. stavkom 3. i 134. Ustava, te su nadležni sudovi obvezni u svojim odlukama tu ustavnopravnu osnovu naznačiti uvijek kad je riječ o postupku izvršenja presuda Europskog suda zajedno s pravnom osnovom domaćeg prava mjerodavnom za konkretan slučaj.

43. Presuda Europskog suda u kojoj je utvrđena povreda konvencijskog prava uvijek je 'nova činjenica' koja mora dovesti do ispitivanja osnovanosti zahtjeva podnositelja za izmjenu pravomoćne sudske odluke na temelju odluke Europskog suda (prema članku 502. ZID ZKP/11: zahtjeva za izmjenu pravomoćne sudske odluke na temelju konačne presude Europskog suda), ako takav zahtjev bude podnesen.

44. Stoga je moguće razumno zaključiti da prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda u pravnom sustavu Republike Hrvatske ne postoji pravno sredstvo kojim se može omogućiti izvršenje presuda ESLJP u odnosu na privremene mjere donesene u kaznenom postupku.«

Zbog svega navedenog predlaže usvajanje ustavne tužbe te donošenje sljedeće odluke:

»I. Ustavna tužba se usvaja zbog propuštanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske rješenjem broj Kž 41/17-3 od 31. siječnja 2017., te Županijskog suda u Vukovaru, broj Kv I-43/16-7 od 19. prosinca 2016. da izvršene konačnu i obvezujuću presudu Europskog suda za ljudska prava u predmetu Džinić protiv Hrvatske, zahtjev br. 38359/13, presuda od 17. svibnja 2016. u smislu članka 46. stavak 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te se ukidaju rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Kž 41/17-3 od 31. siječnja 2017., i rješenje Županijskog suda u Vukovaru, broj Kv I-43/16-7 od 19. prosinca 2016.

II. Podnositelj ustavne tužbe ima se smatrati žrtvom povrede članka 29. stavka 1. Ustava i članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda u postupku na koji se odnosi presuda Europskog suda za ljudska prava Džinić protiv Hrvatske (17. svibnja 2016., zahtjev br. 38359/13) sve dok ta presuda Europskog suda ne bude pravilno izvršena.«

IV. MJERODAVNO PRAVO I PRAKSA

1) Načelna stajališta ESLJP-a o izvršenju njegovih presuda

11. U svojoj dosadašnjoj praksi Ustavni sud (u odluci broj: U-III-3304/2011 od 23. siječnja 2013., točka 30.) je prihvatio načelna stajališta ESLJP-a prema kojima je jedna od najznačajnijih pojedinačnih mjera za izvršavanje presude ESLJP-a omogućavanje da se domaći sudski postupak koji je rezultirao povredom konvencijskog prava ponovi ili obnovi. U